

ZAR NAS SE ONI BAŠ NIŠTA NE TIČU?

ZAR NAS SE ONI BAŠ NIŠTA NE TIČU?

Gledala sam odličnu emisiju na TV „Treća dob“. Ovaj puta je istaknuta potreba da se društvo pobrine za sprečavanje pojave zlostavljanja i zapuštanja starijih osoba uglavnom u okviru njihovog doma / obitelji. Sigurno je to važan problem, nažalost i nije tako rijedak. Međutim problem, koji me još daleko više opterećuje je problem za dodatni rad nesposobnih penzionera, koji su zbog preniskih primanja prisiljeni „kopati“ po smeću, skupljajući boce ili limenke, kako bi preživili do iduće mirovine.

Stanujem u Gundulićevoj ulici koja je ravna i bez drveća tako da njihovo kretanje u detalje mogu pratiti. A pratim ih i po drugim ulicama. Susreti su previše česti, a profili i ponašanje tako impresivni.

Izašla sam iz kuće. Kantu za smeće do vrata pregledava starac čiji izgled i ponašanje odgovara osobi koja se bavila intelektualnim zanimanjem, uredno obučen, uz posebni štamp kojim pretražuje kante. Prišla sam mu i pružila mu novac s riječima: znam da vam je teško. Bio je iznenađen i odmah izašao sa svojom pričom... trebam dodatni novac za lijek iz Austrije, bez kojeg ne mogu...

Vrlo sitna staričica vuče veliku torbu sakupljenih boca i limenki, ponosno i vedro... i dalje i dalje... skuplja odbačeno. Približim joj se i ponudim par desetaka kuna kao pomoć... Bila je iznenađena, veselo je primila novac uz komentar... a neće li vama faliti?

Od kante do kante prolazi vrlo mršava starica, uredno obučena, sa licem u tupom očaju, otvarajući kante vrlo nespretno, uz stalno isti izraz lica. Slabo šta pronalazi, jer očito nema pravu „tehniku“, ali se vuče ustrajno dalje... Zaustavim je, bila je iznenađena u svojoj očajničkoj tuposti. Zastala je... pa kako toliki novac, neće li vama faliti...

Starac uredno, praktično odjeven „bordiža“ ulicom prelazeći s jedne na drugu stranu ceste. Vuče za sobom plastičnu vreću, sada već dosta punu. „Radi“ mirno, profesionalno. Ljudi prolaze i on kraj njih... i život teče dalje kao da se ništa naročito ne dešava...

Po izgledu bi mogla biti jedno 70 godina. Uredno obučena, spretno otvara kante, pregledava, vadi, slaže... marljivo, poslovno. Ponudim joj pomoć; pogleda me začuđeno... primi novac... i nastavi nesmetano „raditi“....

Nespretna debeljkasta starica, opetovano je susrećem uz kante. Ulazimo u razgovor: kaže da ima 80 godina i živi sa sinom. Ona je bila radnica u štampariji, a sin je pomoćni radnik i uskoro bi morao u mirovinu. Nikako vezati kraj s krajem i pomaže si kantama za smeće, kako bi u kritičnom periodu do iduće mirovine imala barem za kruh i mlijeko ili barem za kruh... A ima dobar apetit i zna dobro kuhati... samo je klonula.

I tako to ide... naročito u sumrak... ne dešava se ništa naročito... osim što se radi o starijim ljudima koji se snalaze ovako... ponosno!

I šta će biti s njima kad se u Zagrebu konačno riješi pitanje otpada po EU kriterijima...?

Zar će nas samo smrad iz jednog od stanova u starim, ogromnim neboderima upozoriti, da je ovdje živjelo biće koje tako ponosno nazivljemo... čovjek!

Zar nas se zbilja oni uopće ne tiču ?

Anica Jušić, umirovljeni profesor neurologije i predstojnik Zavoda za neuromuskularne bolesti KBC Zagreb (Rebro) te Champion palijativne skrbi WHPCA za 2018.